

національного аграрного університету. – 2011. – №5/2. – С.115-119.

2. Положенцева К.Л. Методологічні основи державного регулювання агропромислового комплексу регіону / К.Л. Положенцева. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: – <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/DUTP/2005-2/txts/galuz/05lmaseu.pdf>.

3. Кіндзерський В.В. Державне регулювання в інституційному механізмі формування ефективності аграрного сектору / В.В. Кіндзерський // Економіка. Фінанси. Менеджмент: актуальні питання науки і практики. – 2016. – №2. – С. 103-115.

4. Аграрна економіка: [підручник] / За ред. Д.К. Семенди та О.І. Здоровцова. – Умань, 2015. – 318 с.

Мовчан В. І.,

магістр

Юдічева О. П.

к.т.н., доцент, доцент кафедри товарознавства та комерційної діяльності в будівництві

Київський національний університет будівництва і архітектури,

м. Київ, Україна

САЙДИНГОВІ ВІНЦЛОВІ ПАНЕЛІ: КЛАСИФІКАЦІЯ, ПЕРЕВАГИ ЗАСТОСУВАННЯ

В останні роки для облицювання та оздоблення будівель і споруд використовують цілу низку матеріалів на основі різних полімерів.

Полімерні облицювальні матеріали поділяють на:

- листові;
- плиткові;
- рулонні.

До листових облицювальних матеріалів відносяться:

- деревинно-стружкові облицювальні плити;
- деревинно-волокнисті облицювальні плити;
- декоративний паперово-шаруватий пластик;
- сайдингові панелі;
- декоративні панелі «Поліформ» і «Полідекор» [1].

Сайдинг – це термін, який з англійської мови (*Siding*) перекладається як зовнішнє облицювання стін будівель. Сайдингові панелі здатні виконувати дві функції: утилітарну (захищати будівлі від зовнішнього впливу, зокрема, від дощу, вітру, снігу, сонячного проміння) і естетичну (декорування фасаду будинку). Сайдинг вперше стали використовувати в Північній Америці у ХІХ ст. Стругані і фарбовані дерев'яні дошки прибивали до стіни під кутом таким чином, щоб наступний горизонтальний шар децю нависав над попереднім – за такого розташування дощок вода добре стікала з облицювання. З того часу таку обшивку стали називати сайдингом. У 50-х роках ХХ ст. у США і Канаді

почали виробляти вінілові фасадні панелі, що відрізнялися довговічністю, не потребували особливого догляду, були простими у монтажі [2].

Полівінілхлорид (ПВХ) становить понад 80 % від основи вінілових сайдингових панелей. Також до їх складу входять речовини, що поліпшують фізичні і хімічні властивості готової продукції: модифікатори, стабілізатори, барвники тощо. Вони надають вініловим сайдинговим панелям різних кольорів і відтінків, привабливого блиску, стійкості до агресивних впливів зовнішнього середовища, еластичності, пружності і довговічності. Як добавки під час виробництва застосовують:

- діоксид титану (до 10 % від поверхневого шару); виконує роль стабілізатора структури сайдингових панелей і підвищує стійкість пігментів, що входять до його складу. Він захищає вироби від негативної дії ультрафіолетових променів;
- карбонат кальцію (15 % від нижнього шару); його основне призначення – заповнити структуру виробів;
- бутадієн (1 %), який стабілізує склад, підвищує зносостійкість і продовжує термін служби вінілових сайдингових панелей;
- модифікатори, що підвищують ударостійкість ;
- мастильні речовини, які додають до складу для запобігання прилипанню вінілового сайдингу до металу під час його виготовлення, а також для того, щоб зробити поверхню ідеально рівною і гладкою;
- концентровані пігменти; їх мета – надання виробам потрібного кольору і відтінку [2].

Технологія виробництва вінілових сайдингових панелей ґрунтується на екструзійному процесі, сутність якого полягає у протисканні через профілюючі отвори розплавленого компаунда (сировинної суміші) з метою одержання вінілових стрічок заданих параметрів. Стрічку на виході з екструдера обрізають з країв і надають їй потрібного робочого профілю (форм-фактор). Сучасні технологічні розробки допускають використання двох способів отримання вінілового сайдингу: моноекструзії та коекструзії [2]. Сайдингові вінілові панелі можуть мати найрізноманітніші кольори: сірий, бежевий, білий тощо. Вінілові сайдингові панелі залежно від цільового призначення поділяють на:

- фасадні;
- стінові;
- для стелі.

За типом установки і кріплення рядових панелей вироби поділяють на:

- вертикальні;
- горизонтальні.

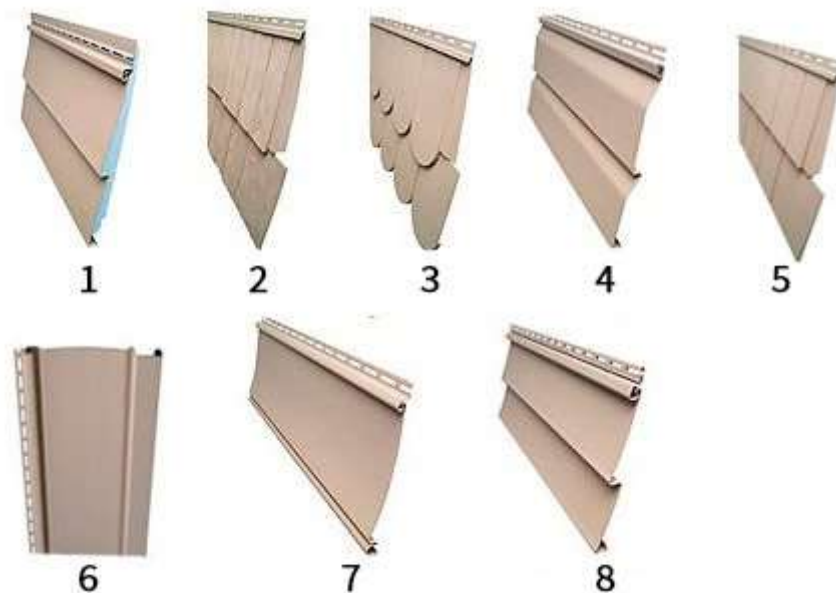
Вертикальні вироби мають такі особливості: симетричний форм-фактор панелей, вертикальна установка. В Україні подібний тип панелей поширений мало і використовується переважно для облицювання нежитлових приміщень (кав'ярні, автомийки, торгові павільйони). Горизонтальний сайдинг

представлено видами: «корабельний брус», «ялинка», «під колоду» (так званий «блок-хауз») тощо. Форма сайдингових вінілових панелей наведена на рис.1.

Рисунок 1 – Форми сайдингових вінілових панелей:

1 – з утеплювачем; 2 – сайдинг-дранка (фасад у формі окремих дощечок); 3 – у формі луски; 4 – «корабельний брус» (двопереломний сайдинг); 5 – вертикальні; 6 – увігнуті; 7 – класичні («ялинка»); 8 – «блок-хауз» з різною шириною і глибиною хвилі

«Корабельний брус» і «ялинка» – це панелі, що імітують два основних види дерев'яної обшивки. Під час виробництва панелей «під колоду», так званого «блок-хаузу», застосовують іншу технологію виготовлення зовнішнього шару. Найчастіше – ламінувальну плівку з малюнком-імітацією натурального дерева (як пофарбованого, так і без покриття) [3].

Використання сайдингових вінілових панелей обумовлена їх перевагами: вони прості в експлуатації; стійкі до деформації; не навантажують фундамент; відрізняються легкістю монтажу; мають широку гаму кольорів і різноманітну форму; добре зберігають свій колір; не відшаровуються; водостійкі; не ржавіють; нетоксичні; негорючі; стійкі до несприятливих погодних умов; за ними зручно доглядати; мають тривалий термін служби – понад 50 років [4].

Список використаних джерел

1. Листові полімерні матеріали [Електронний ресурс] // Оздоблювальні і облицювальні матеріали. Режим доступу: <http://bibliograph.com.ua/spravochnik-97-otdelka/145.htm>.

2. Сайдинг [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D0%B0%D0%B9%D0%B4%D0%B8%D0%BD%D0%B3>.

3. Савельєв А. А. Роботи з сайдингом / А. А. Савельєв. – М.: Аделант, 2010. – 162 с.
4. Сайдинг – історія виникнення матеріалу [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://alta-profil.ua/ua/saiding/>

Мороз Світлана

*к.п.н., доцент кафедри підприємництва і права
Полтавська державна аграрна академія*

м. Полтава, Україна

Antonina Kalinichenko

Doctor of Sciences in Agricultural, Professor,

Department of Process eEngineering,

Technical-Natural Faculty, University of Opole, Poland

НАВЧАННЯ ПІДПРИЄМНИЦТВУ: ВПРОВАДЖЕННЯ КОМПЕТЕНТНІСНОГО ПІДХОДУ

В економічно розвинених країнах підприємництво визнано рушійною силою економіки, а ступінь його розвитку залежить від формування та реалізації підприємницького потенціалу. В Україні, з одного боку, посилюється розуміння того, що підприємництво може позитивно впливати на соціально-економічний розвиток країни, а з іншого, – залишається ціла низка інституціональних обмежень, які негативно впливають на формування підприємницької активності населення та розвиток діючих суб'єктів підприємництва.

Наукові дослідження [1-4] свідчать, що багато проблем, які перешкоджають розвитку підприємництва в Україні, можуть бути вирішені за допомогою навчання підприємств. Проте, дискусії відносно того, як удосконалити існуючу практику навчання підприємств, залишаються актуальними. На наш погляд, з огляду на зміну освітньої парадигми та впровадження компетентнісного підходу до навчання, потрібна зміна концептуального підходу до формування готовності молодого покоління до підприємницької діяльності.

Доведено, що і знання набагато результативніше засвоюються студентами, і компетенції у молодих фахівців формуються дієвіше, якщо навчальна інформація викладається у систематизованій логічній послідовності [1, 2]. Основою структурування навчальної інформації, на наш погляд, має стати декомпозиція процесів управління підприємницькою діяльністю суб'єктів господарювання на різних етапах реалізації підприємницького потенціалу.

Базовими етапами реалізації підприємницького потенціалу визначені такі етапи (рис. 1).